

gelaten, waarin nu eigenlijk haar „concrete schuld“ bestond. Alsof onze pers niet rusteloos der waarheid getuigenis had gegeven. Om van het overige, van dat „overlaten aan den Koning der Kerk“ maar te zwijgen.

Maar nu komt het verrassende. Met 25 tegen 15 stemmen werd besloten „aan dit besluit geen uitvoering te geven“. Ra ra wat is dat? Als een kerkerad besluit, een kerk te bouwen, maar daarna van oordeel is, aan dit besluit geen uitvoering te moeten geven, dan is dit te verstaan. Doch wat is dit: leedwezen (spijt, droefheid) betuigen, maar er geen uitvoering aan geven? Men heeft leedwezen, of men heeft het niet. De synode zei: wij hebben leedwezen. En ze sprak dit uit. Maar ze geeft er geen uitvoering aan. Een halve buiging, zei een der prae-adviseurs. Een in-droeve vertooning, zeggen wij.

Is dit ernstig handelen in zóó ernstige zaken? Ziedaar de kwestie van de „schuldbeijdenis“. De conclusies der Haagsche Synode komen hierop neer:

1e. er is niet te eng gebonden; met de „Verklaring van gevoelen“ laat de synode zich niet in; er staat, dat aan haar „geen rechtsgeldigheid wordt verleend“, wat het punt in kwestie heel niet raakt;

2e. de synode-uitspraken over Toelichting en Prae-advies geven alleen maar aanleiding tot de gedachte, dat men gehouden was de leeruitspraken te verstaan in den zin van Toelichting en Prae-advies,

meer niet; wie meende aan T. en P. gebonden te zijn, had beter uit zijn oogen moeten kijken.

3e. candidaat (thans Da) H. J. Schilder is terecht gewoerd; jammer, dat in een der rapporten een onjuiste voorstelling is „INGESLOPEN“.

4e. er is door de synoden nooit gemeten met twee maten, want de ambtsdragers, die zich thans tot de synode wendden (blijvende in de voorheen gevolgde lijn zou het, wilde men eerlijk zijn, thans moeten luiden: die veel ernstiger het „gezag der synode“ aantasten dan ooit door Prof. Schilder e.a. geschiedde) blijven in den „kerkelijken weg“.

5e. de uitlegging en toepassing van de K.O. in de artikelen 30, 31, 50, 79 en 80 was goed en juist; wie wegens ernstige gewetensbezwaren zich niet kan conformeren (dat deed b.v. Prof. Schilder!) mag niet onmiddellijk geschorst of afgezet, maar moet integendeel naar den eisch der christelijke liefde met de uiterste iankmoedigheid behandeld worden.

En toch geen meten met twee maten! Het lust ons niet, nader op deze conclusies in te gaan.

Hier is, na drie Revisie-synoden, in wezen alle onrecht gehandhaafd. Verharding.

De Haagsche parade. Men heeft zich aan den overkant aan dat opschrift gestooten. Wij zijn van oordeel het ten volle te moeten handhaven. P. D.

Kerk en Koninkrijk Gods (V)

POP. WETENSCH. SCHETSSEN

DE KERK IS DE VOLKSVERGADERING VAN HET KONINKRIJK GODS.

Eenigen tijd geleden hebben we de verschillende gegevens uit het Oude Testament genoemd, die ons brachten tot de omschrijving van de kerk als de volksvergadering van het rijk Gods. We zouden nog doen zien, hoe ook het Nieuwe Testament op verscheidene plaatsen aldus over de kerk spreekt.

Wanneer we ons daar nu toe zetten, herinneren we allereerst aan het feit, dat het woord, hetwelk het Nieuwtestamentisch Grieksch voor „kerk“ gebruikt („ekklesia“), gebezigd wordt onder invloed van de Griekse vertaling van het Oude Testament. We belijden, dat de voorzienende God ook hierin heeft gewerkt ter voorbereiding van Zijn openbaring in het Nieuwe Testament. Daarom ook achten wij het niet zonder oorzaak, dat God in de Septuaginta het woord „ekklesia“ als vertaling van het Hebreeuwsche woord „qahal“ heeft doen kiezen.

Dit woord „ekklesia“ duidt de kerk aan als volksvergadering van het rijk Gods en bovendien ligt in het woord het begrip van „roepen uit“: de burgers worden bijengeroepen uit een brederen kring en uit hun oude omgeving.

Het Nieuwe Testament legt dan ook op dat „roepen“ en die „roeping“ van de leden der kerk nadruk: Rom. 8:30; 9:24 en 25; 1 Cor. 1:9; Rom. 11:29; 1 Cor. 1:26; vgl. ook Joh. 13:18; 15:16 e.a. De kerk is de gemeente, die door een roeping-van-boven is bijeengebracht uit de wereld. Zij vormt Gods uitverkoren volk, de door de onoverwinnelijke krachten van Zijn Woord en Geest tot Hem getrokken gemeenschap.

En deze samengebrachte gemeente is de volksvergadering van Zijn koninkrijk. Ook dat aspect van de kerk, dat reeds naar voren komt in den term „ekklesia“ zelf (zie vorig artikel), doet God ons in het Nieuwe Testament zien.

De genooten van Zijn volk worden door Hem gemaakt tot burgers van een rijk in de hemelen (Phil. 3:20).

Niet Rome, niet het Jeruzalem-van-beneden, maar het Jeruzalem, dat boven is, is het centrum van dezen staat (vgl. Gal. 4:26). Daar immers resideert de thans van God aangestelde Koning Jezus Christus. Van daar worden de rijksburgers geroepen door den Geest en 't Woord van den Christus. Van daar ontvangen zij hun bevelen. De rijksburgers moeten nu zoeken de dingen, die boven zijn, waar de Christus is, Die zit aan de rechterhand van God (vgl. Col. 3:1).

Burgers van het rijk in de hemelen zijn in de nieuwe bedeeeling niet slechts zij, die het bloed van Abraham in de aderen dragen. Immers het volk van God is na den Pinksterdag met een roeping, die van boven is, geroepen niet slechts uit de Joden, maar ook uit de heidenen (vgl. o.a. Rom. 9:24). Eertijds waren de laatsten uitgesloten van het burgerrecht Israëls en vreemd aan de verbonden der belofte, maar nu zijn zij medeburgers der heiligen en huisgenooten Gods (Ef. 2:12, 19). Zij, eens niet Zijn volk, mogen nu heeten „een heilige natie, een volk Gode ten eigen-dom“ (1 Petr. 2:9 en 10).

Daarom kan Paulus de in Corinthe vergaderde burgers van het hemelrijk aanspreken als „de gemeente Gods in Corinthe, de heiligden in Christus Jezus, de geroepen heiligen“ (1 Cor. 1:2). De Israëlieten van de oude bedeeeling zijn vaders ook van deze gemeente

uit de heidenen (1 Cor. 10:1). En die gemeente is de volksvergadering van het rijk Gods op die plaats.

Alleen wie uit de Schriften gezien heeft, dat de kerk is het bijeengebrachte volk van het koninkrijk der hemelen, kan verstaan, dat de uitbreiding van dat rijk allereerst bestaat in het institueeren van plaatselijke kerken van Christus. Gaf Hij Zelf niet het bevel daartoe op grond van Zijn koningsbevoegdheid (Matth. 28:18 en 19)? Christus bouwde Zijn kerk op het fundament van apostelen en profeten door de prediking van het koninkrijk Gods.

In het boek Handelingen komt de eenheid van kerk en koninkrijk Gods sterk naar voren. Het boek, waarvan begin en eind met uitgedrukte woorden spreken van het koninkrijk Gods (Hand. 1:3, 6 e.v.; 28:23, 31), verhaalt van de institueering van kerken van Christus. Het evangelie, waardoor de kerk wordt bijeengebracht, is het evangelie van het koninkrijk. Paulus' prediking is in dit opzicht zoo duidelijk, dat zelfs de tegenstanders — zij het met sluwe bedoelingen — haar samenvatten als de boodschap, dat Jezus Koning is (Hand. 17:7).

Wie uit de Schriften heeft verstaan, dat de kerk is de vergadering van de burgers van het rijk Gods onder de regeering van den Christus als den grooten Zoon van David, wordt niet verlegen met het feit, dat telkens in het N. T. de profetieën over de koningsheerschappij van Davids huis worden gezien als haar vervulling erlangend in het regiment van Christus over de kerk van de nieuwe bedeeeling.

In een ander verband wezen we er reeds op, dat in Hand. 4:23—31 de eerste kerkvervolgung na den Pinksterdag gezien wordt als vervulling van Psalm 2, een psalm die spreekt van rebellie tegen den Heere en Zijn Gezalfde.

De aanslag op de kerk als de volksvergadering van het rijk Gods, dat thans ook het rijk van den Christus is, beteekent een zich opmaken tegen Gods heiligen Knecht Jezus, Dien Hij gezalfd heeft.

Een duidelijke toepassing van de profetieën omtrent het koninkrijk op de situatie van de kerk in de nieuwe bedeeeling vinden we ook in Hand. 15:13 e.v.

In de vergadering te Jeruzalem zet Petrus uiteen, „hoe God van meet aan er op bedacht geweest is een volk voor Zijn naam uit de heidenen te vergaderen“. Jacobus ziet in dat vergaderen van een volk Gods uit de heidenen een vervulling van de profetieën over den herbouw van de vervallen tent van David en over wat in verband daarmee zou geschieden. Christus, bij Zijn geboorte aangekondigd als de Zoon van David, die den troon van Zijn vader ontvangen zou, heeft in Zijn bevoegdheid over hemel en aarde groter macht gekregen dan David ooit bezat. Nu ook heidenen zich tot God bekeeren en kerken uit de heidenen vergaderd worden, is daarin te erkennen de opbouw van de vervallen tent van David. In het vergaderen van een volk uit de heidenen is te zien het uitbreiden van het rijk Gods, waarvan Davids Zoon den troon beklimt. Ook dit gedeelte van Hand. 15 is o.i. niet goed te verstaan, indien men de kerk niet naar de Schrift ziet als de volksvergadering van het koninkrijk der hemelen.

Dat de kerk zulks is, heeft ook de Christus Zelf ons duidelijk geleerd.

Na Petrus' beijdenis van Hem als den Christus, den Zoon van den levenden God, spreekt Hij het woord: „..... Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze Petra zal Ik Mijne gemeente bouwen en de poorten van het doodenrijk zullen haar niet overweldigen. Ik zal u de

Brief van L. Kondamara

Geëerde Heer en Mevrouw,

Na het lezen van uw brief over uw inspannende en veel nadenken eischende werk voor den uitwendigen en inwendigen vooruitgang van de broeders en de kinderen in Nederland voor ons belang, de broeders en kinderen op Soemba, durfde ik bijna de pen niet opnemen om aan u te gaan schrijven. Waarom niet? Omdat niettegenstaande uw groote drukte, u niet vergeet aan mij te schrijven. Maar (hoewel ik voorzitter ben van den Landschapsraad en lid van den Soembaraad, die veel vergen van Maoe Maroe, Melolo en Waingapoe, maar het meest van Maoe Maroe en Melolo) van mij is het onbehoorlijk dat ik de briefwisseling met u uitgesteld heb, die als het ware een liefdeband, Nederland en Soemba verenigende. Geliefde Broeder! Ziende uw verlangen om te weten de gesteldheid van mijn werk, mijn gezin, ten aanzien van onze school en alles wat goed is en wat nog niet voldoende is, dat voorspruit is het pengeloan (= gezucht, van keloeh, is zuchten) van het deelgenootschap van u met Soemba, kom ik tot mijzelf en ik verheug mij en ik gevoel moed u te schrijven, hoewel het al een maand geleden is dat ik de vertaling van Barnabas Radjah ontving. Ik hoop dat mijn uitstellen van het beantwoorden van uw brief niet tot gevolg heeft dat uw advies, onder-richting en troost, waaraan ik altijd bij mijn werk zooveel behoefte heb, afgebroken worden.

Nu laat ik beginnen met vertellen! Uw brief ontving ik van dr Idema op 23 Mei te Maoe Maroe; de vertaling ervan kreeg ik op 22 Juni van B. Radjah. Die vertaling ontving ik niet vlug, omdat het lang duurde voor hij van zijn reis terug was. In dezen brief

behoef ik niet te vertellen over mijn werkzaamheden als voorzitter van den Landschapsraad en als lid van den Soembaraad, die altijd veel tijd vragen, want deze verantwoordelijkheid betreft slechts aardsche werken. Thans maak ik een begin met ons werk in de maand Januari 1949. Van het jaar 1948 af zijn we zeer verheugd geweest, omdat we bericht kregen dat afgezanten van de vrijgemaakte zending op Soemba zouden komen. Uit Nederland werd ons in overweging gegeven te probeeren een tijdelijke woning, een magazijn en een eenvoudige keuken te bouwen. Dat jaar was van Maart af een echt hongerjaar ten gevolge van de mulzenplag. Niettegenstaande dien hevigen honger, maar geprikkeld door het gemeenschapsgevoel, zijn we op 21 October 1948 begonnen met boomen vellen om balken van te maken. Op dat oogenblik werden wij gesterkt door een gevoel van blijdschap. De toestand was aldus:

1. Zoowel goeroes, ouderlingen als gemeenteleden, die sterk genoeg waren, kwamen uit alle dorpen uit de bergen naar Maoe Maroe.

2. In dien tijd was er hongersnood. De menschen aten slechts wilde knollen, die vergiftig waren en andere wilde aardvruchten. Verscheidene leden onzer kerken leden aan vergiftigingsverschijnselen door die wilde knollen.

3. De bouwmaterialen (balken, dakribben, stijlen, enz.) moesten vervoerd worden door onbegaanbaar terrein over een afstand van meer dan 3 km. De vrouwen bleven niet achter bij dit werk. Ook de kinderen van de vrijgemaakte Chr. school te Maoe Maroe, waaronder 2 van mijn kinderen, hielpen mee met het vervoeren van aarde om den vloer van het huis aan te stampen.

Op 21 Januari werd begonnen met het huis op te bouwen. In die maand was de honger nog erger. Broe-

ders uit Waingapoe, Maoe Djawa, Petawang en Melolo hielpen met wat er was (rijst, mais, suiker en klappers) voor dat werk. De verantwoordelijkheid van mij en mijn vrouw bij het regelen van dat werk en het zuinig beheeren van het voedsel was, kan ik wel zeggen, zwaar, om nog niet te denken aan de moeite en schade. Huis, magazijn en de keuken zijn op 7 Februari 1949 onder het dak gekomen. Weliswaar is dat huis op zijn Soembanesch gebouwd en is het o.i. niet zooals het behoort te zijn (letterlijk: het is onbeteeknend) om bewoond te worden door een zending, maar dat huis bezit een geschiedenis omdat er geen financieele begroting aan te pas gekomen is, maar een begroting van gemeenschappelijke krachtsinspanning. 7 Maart 1949 zijn we begonnen de balken klaar te maken om daaruit de planken voor de wanden te zagen. In die maand hadden we weer voldoende voedsel, omdat de mais op de velden niet langer door muizen vernield werd. Zoowel goeroes, als ouderlingen en verschillende gemeenteleden, ook ds Tanahomba, waren samen bezig met het maken van planken. Van Mei tot nu toe is dat werk niet voortgezet, omdat de broeders, die planken kunnen zagen, in de maand Juni bezig zijn geweest met planken zagen voor het huis van ds Goossens, om de kapotte wanden te herstellen en de door de Japanners uitgedrooken wanden opnieuw aan te brengen.

Het gereedmaken van de balken en het vervoer van de planken over een afstand van 3 tot 6 km. voor het huis van ds Goossens, hebben de broeders en zusters uit Maoe Maroe en Madoetolong vrijwillig op zich genomen, en uitgevoerd. Alleen de zaagkosten zijn ten laste van dr Idema (de zending) gekomen, omdat daarvoor vaste koelies gebruikt zijn. Aldus het bericht over een klein deel van ons werk.

De School. Ik hoop dat het schoolbestuur op

seutela
(Matth.
Chris
meente,
hemelen
Hij in
Oude T
raël de
Israël
Jahweh
Gods
huls de
Nu
„qahal
des Hee
Israël
der her
van zij
ben het
schreve
danen
Hebr.
Petr
dere d
dat rij
vergade
naar vo
en koni
tus van
wen“
Voor
die tel
spreken
Gods,
Oud en
volksve
der ker
melrij
het bu
geding
aller m
daarbij
lereers
schijner
het voll
Wat
(onder
aparte
gepones
De k
het een
bracht
(Col. 1
bekeeri
tus ver
Christu
1:6) e
maar d
vgl. 11
tot de
ruzalem
heilige
Christu
der „ek
in de h
wijshele
het heid
den als

Soemb
de sch
Uw bri
lezen
op 10
en 14
hadden
was. H
land
(Soemb
eenigin
stand v
Over
(andere
lig zult
gen.
Over
vreden.
moet k
zien de
Melolo
de kin
hun Sa
lolo te
begeret
dene hi
Melolo
school
ming g
rein. D
Heeren
Op 1
aantal
heidens
21 Chr
en 7 m